

Ти знаешъ, майка тя отдавна нѣма,
 Ни братецъ миль; а чичо ѝ — горко му —
 Проклѣтъ да е! — той съ турцитѣ работи,
 И туй фиданче крехко — писанъ ангелъ,
 Съ ржка си би предалъ въ харема бейски,
 Салъ „аферимъ“ отъ бея зълъ да чуе.

Недѣлко.

О, защо ми туй говоришъ — и сега? . . .

Видулъ.

Да видишъ ясно, синко, що я чака,
 Когато насъ не ще ни има вече.

(Недѣлко се заслушва съ нарастваещо вълнение.)

Но не салъ туй, а може още по зле:
 Предъ менъ, предъ тебъ, тукъ гнусниятъ невѣрникъ
 Съ мойто мило чадо да се гаври!
 А тази мисълъ мене кжса ми сърдцето!
 И що ли друго тука намъ остава,
 Салъ шепа хора, слаби, изгладнѣли?
 Да се измъкнемъ силомъ ний не можемъ.
 А грѣхъ какъвъ ли тежъкъ е сторило
 Невинното дете, та да оставимъ
 Съсъ него туй да става?

Недѣлко. (Поразенъ отъ една мисълъ)

Какъ, . . . какво?! . . .

Видулъ.

Ти знаешъ, синко, колко те обича,
 Безъ тебе тя ни мигъ не би живѣла —
 И ако я обичашъ, както казвашъ,
 За нея трѣба всичко ти да сторишъ . . .
 Ний още не знаемъ, какъ ще тукъ да свѣршимъ . . .
 И отъ ненада може всички насъ
 Душманина тукъ, живи насъ да излови,
 Тогазъ . . . Азъ мисля, нека ний сами . . .

Недѣлко. (Хваща револвера си.)